

❧ CAPITOLUL 1 ❧

Cadouri

Nu era vorba că Omri nu aprecia cadoul pe care l-a primit de la Patrick de ziua lui. Nici gând. Era chiar foarte recunoscător – oarecum. Fără niciun dubiu, a fost *foarte* drăguț din partea lui Patrick să-i dea ceva lui Omri, orice, mai ales o figurină veche de plastic cu un indian, pe care nu o mai voia.

Totuși problema era că Omri se cam plictisise de figurinele de plastic, pentru că avea deja destule. Putea să umple vreo trei sau patru cutii metalice de biscuiți, asta dacă le aduna pe toate – ceea ce nu se întâmpla niciodată, pentru că cel mai adesea erau împrăștiate prin baie, pod, bucătărie, ca să nu mai spunem de camera lui Omri și de grădină. Grămada de compost era plină de soldați care au fost strânși acolo alături de frunzele căzute, pe parcursul mai multor toamne, de către mama lui Omri, care era cam neglijentă cu astfel de lucruri.

Omri și Patrick petrecuseră multe ore împreună jucându-se cu colecțiile de jucării de plastic. Dar acum se cam săturaseră de ele, cel puțin pentru o perioadă. Și din această cauză, atunci când Patrick i-a adus cadoul de ziua lui la școală, Omri a fost dezamăgit. A încercat să nu o arate, dar asta simțea.

— Chiar îți place? a întrebat Patrick în timp ce Omri stătea tăcut cu indianul în mână.

— Da, e grozav. Nu aveam un indian, a spus Omri cam fără tragere de inimă.

— Știu.

— Și nici cowboy nu am.

— Nici eu. De-aia nu mă puteam juca cu el.

Omri a deschis gura să spună „Nici eu n-o să mă pot juca cu el“. Dar, pentru că s-a gândit că asta l-ar putea răni pe Patrick, nu a mai zis nimic, a băgat indianul în buzunar și a uitat de el.

După ore, familia s-a adunat la un ceai, iar Omri s-a bucurat de cadourile de la părinții lui și de la cei doi frați mai mari. A primit ce și-a dorit cel mai mult – un skateboard cu roți Kryptonice de la mama și tatăl lui, iar de la Adiel, fratele cel mai mare, o cască. Gillon, celălalt frate, nu i-a cumpărat nimic pentru că nu avea niciun ban (nu a mai primit bani de buzunar de ceva vreme din cauza unui accident nefericit în care a fost implicată bicicleta tatălui lor). Așa că, atunci când i-a venit rândul lui Gillon să-i dea un cadou, Omri a fost foarte surprins când i-a fost pusă în față o cutie foarte mare, împachetată în grabă cu hârtie maro și legată cu sfoară.

— Ce este?

— Uită-te. L-am găsit pe alee.

Aleea era un pasaj îngust care începea din spatele grădinii, unde erau coșurile de gunoi. Cei trei băieți obișnuiau să se joace acolo și, din când în când, mai găseau comori pe care alți vecini – probabil mai bogați – le aruncaseră. Așa că Omri era destul de încântat în timp ce rupea hârtia.

Înăuntru era un dulăpior alb din metal, cu o oglindă pe ușă – genul de dulap pe care-l vezi deasupra chiuvelei în băile mai demodate.

Ați putea crede că Omri va fi dezamăgit și de acest cadou, pentru că dulapul era chiar simplu, având doar un raft interior, complet gol. Dar, destul de ciudat, a fost foarte încântat de el. Îi plăceau dulapurile de orice fel pentru că putea pune lucruri în ele. În general, nu era un băiat foarte ordonat, dar îi plăcea să aranjeze chestii în dulapuri sau în sertare, pentru ca mai apoi să le deschidă și să le găsească la fel cum le-a lăsat.

— Mi-aș dori să se încuie, a zis el.

— Ai putea spune mulțumesc înainte să începi să te plângi, a spus Gillon.

— Are gaură pentru cheie, a spus și mama lor. Și eu am o cutie plină de chei. De ce nu le încerci pe cele mai mici să vezi dacă se potrivește vreuna?

Majoritatea cheilor erau prea mari, dar a găsit vreo șase care aveau mărimea potrivită. Toate erau obișnuite, cu excepția uneia. Cea neobișnuită era cea mai interesantă cheie din toată colecția. Era mică, cu partea zimțată destul de complexă și cu un cap ornamentat. Avea o panglică roșie de satin legată de ea. Omri a păstrat această cheie la sfârșit.

Nicio altă cheie nu s-a potrivit și într-un final a luat cheia cu capul ornamentat și, cu foarte mare grijă, a băgat-o în gaura din ușa dulapului, chiar sub mâner. Spera foarte mult să se potrivească și regreta că și-a irosit dorința de ziua lui pe ceva prostesc (sau mai degrabă improbabil), cum ar fi să treacă testul de ortografie de a doua zi – pentru asta era nevoie de magie adevărată, căci nici măcar nu se uitase peste cuvinte de când le primise în urmă cu patru zile. Acum a închis ochii și nu și-a mai dorit să treacă testul, ci ca acea cheiță să transforme cadoul lui Gillon într-un dulap secret.

Cheia s-a întors ușor în încuietoare. Ușa nu s-a mai deschis.

— Uite, mamă, am găsit una!

— Da? Care, dragul meu?

Mama lui a venit să vadă.

— A, *asta*! Ce curios! Asta a fost cheia de la cutia de bijuterii a bunicii mele, pe care a luat-o de la Florența. Era făcută din piele roșie, și s-a rupt până la urmă, dar a păstrat cheia și mi-a dat-o mie. A fost foarte săracă în ultimii ani de viață, draga de ea, și plângea pentru că nu avea ce să-mi lase moștenire. Dar i-am zis că aș prefera să am cheia asta de la ea decât toate bijuteriile din lume. Eu i-am legat bucata aceea de panglică – pe atunci era mult mai lungă – și mi-am pus-o la gât și i-am zis că o voi purta mereu și îmi voi aminti de ea. Și chiar am făcut asta pentru mult timp. Dar, la un moment dat, panglica s-a rupt și aproape că am pierdut cheia.

— Puteai să-i pui un lăntișor, i-a spus Omri.

Ea s-a uitat la el.

— Ai dreptate. Trebuia să iau un lăntișor. Dar nu am făcut-o. Și acum este cheia dulapului tău. Te rog să nu o pierzi, Omri. Da?

Omri a așezat dulapul pe noptieră și, deschizându-l, s-a uitat foarte atent înăuntru. Ce să pună în el?

— Ar trebui să fie un dulap pentru medicamente. Ai putea să-ți pui picăturile de nas în el, a zis Gillon.

— Nu! L-aș irosi aiurea. Plus că nu am alte medicamente.

— De ce nu pui asta în el? i-a sugerat mama lui, apoi și-a deschis pumnul în care ținea indianul de la Patrick. L-am găsit când îți puneam pantalonii la spălat.

Omri a pus cu grijă indianul pe raft.

— O să închizi ușa? a întrebat mama lui.

— Da. Și o și încui.

A făcut întocmai, după care a pupat-o pe mama, a stins lumina și s-a întins pe o parte uitându-se la dulap. Se simțea foarte mulțumit. Dar, chiar când mai avea puțin și adormea, a deschis ochii. I s-a părut că auzise un zgomot... dar nu. Era liniște peste tot. Ochii i s-au închis din nou.

Dimineață n-a mai avut niciun dubiu. Chiar îl trezise un zgomot.

Stătea nemișcat în lumina zorilor și se holba la dulap, de unde veneau niște sunete nemaipomenite. Bătăi, lovituri, zgârieturi și – fără îndoială? – un zgomot înalt care semăna... ei bine, care semăna cu o voce mititică.

Sincer, Omri era încremenit de spaimă. Cine n-ar fi fost? Cu siguranță era ceva viu în dulap. Într-un final, și-a făcut curaj și l-a atins. A tras de mâner cu mare grijă. Ușa era încuiată. Dar, în timp ce a tras, dulapul s-a mișcat puțin de tot. Zgomotul din interior s-a oprit instantaneu.

A stat pe gânduri ceva vreme, nemișcat. Oare și-a imaginat? Zgomotul nu a mai început. Până la urmă a întors cheia foarte ușor și a deschis ușa dulapului.

Indianul dispăruse.

Omri s-a ridicat și s-a uitat în colțurile întunecoase. L-a văzut. Dar nu mai era pe raft, ci în fundul dulapului. Și nu stătea în picioare. Era ghemuit în cel mai întunecat colț, pe jumătate ascuns de ușă. Și era viu.

Omri și-a dat seama imediat de asta. Pentru început, chiar dacă indianul încerca să stea nemișcat – la fel de nemișcat cum stătuse Omri în pat, acum o clipă –,

respira greu. Umerii lui bronzăți se ridicau și coborau rapid și străluceau de sudoare. Pana care se ițea din spatele cefei se mișca de parcă indianul ar fi tremurat. Și, când Omri s-a uitat mai atent și respirația lui l-a atins pe omulețul acela ghemuit, l-a văzut cum sare în picioare. Mâna lui minusculă s-a repezit spre curea, de unde a scos un cuțit mai mic decât vârful unei piuneze.

Nici Omri, nici indianul nu s-au mișcat cam un minut și jumătate. Și nici nu prea au respirat. Doar s-au holbat unul la altul. Ochii indianului erau negri, aprigi și speriați. Printre buze se zăreau dinții albi și strălucitori, atât de mici, că se vedeau doar când bătea lumina pe ei. Stătea lipit de peretele din spatele dulapului, cu cuțitul în mână, încremenit de frică, dar sfidător.

Primul gând coerent al lui Omri, în timp ce-și revenea după șocul inițial, a fost „Trebuie să-i chem pe ceilalți!” – adică pe frații și părinții lui. Dar ceva l-a oprit (nu știa exact ce). Poate îi era teamă că, dacă-și ia ochii de la indian chiar și pentru o secundă, acesta va dispărea sau se va transforma din nou în plastic, iar atunci când vor veni și ceilalți, vor începe să râdă și îl vor acuza pe Omri că inventează chestii. Și cine s-ar putea supăra pe altcineva că nu crede *una ca asta* până nu vede așa ceva cu ochii lui?

Un alt motiv pentru care Omri nu a chemat pe nimeni a fost că, dacă el nu visa și indianul chiar înviase, cu siguranță acesta era cel mai minunat lucru care i se întâmplase și dorea să-l păstreze doar pentru el, cel puțin la început.

Următorul lui gând a fost că trebuie să-l ia cumva pe indian în mână. Nu dorea să-l sperie, dar *trebuia* să-l

atingă. Pur și simplu trebuia să o facă. Și-a băgat ușor mâna în dulap.

Indianul a făcut un salt grozav în sus. Părul negru și franjuri de pe pantaloni i-au fluturat. Cuțitul, ridicat deasupra capului, a strălucit. A țipat și, chiar dacă era un țipăt mic, pe măsura corpului său, era destul de puternic încât să-l facă pe Omri să tresară. Dar a tresărit și mai tare când cuțitașul indianului a intrat suficient de adânc în degetul lui încât să-i curgă o picătură de sânge.

Omri și-a băgat degetul în gură și a început să-l sugă și s-a gândit la cât de mare părea el în fața indianului și cât de fantastic de curajos fusese acesta să-l împungă. Indianul a rămas acolo, pe raftul de metal al dulapului, încălțat în mocasini, răsuflând din greu, cu cuțitul pregătit și cu o privire sălbatică. Omri s-a gândit că arată magnific.

— Nu te voi răni, a spus el. Vreau doar să te ridic.

Indianul a deschis gura și a rostit niște cuvinte cu vocea aceea pițigăiată, dar Omri nu a înțeles nimic.

— Nu vorbești engleză? l-a întrebat Omri.

Toți indienii din filme vorbeau un fel de engleză. Ar fi păcat dacă indianul lui nu ar vorbi. Cum s-ar înțelege unul cu altul?

Indianul și-a lăsat cuțitul puțin mai jos.

— Vorbesc, a mormăit el.

Omri a răsuflat ușurat.

— Ce bine! Ascultă, nu știu cum s-a întâmplat de ai înviat, dar cred că are legătură cu dulapul sau poate cu cheia – oricum, ești aici și eu cred că ești minunat. Nu mă deranjează că m-ai înțepat, dar, te rog, pot să te țin

în mână? Până la urmă, ești indianul meu, a încheiat el pe ton foarte rezonabil.

A spus toate astea foarte repede în timp ce indianul se holba la el. Vârful cuțitului a coborât mai mult, dar indianul tot n-a răspuns.

— Ei bine? Pot? Zi ceva! l-a rugat Omri nerăbdător.

— Eu vorbesc *rar*, a mormăit micul indian într-un târziu.

— Aha, s-a gândit Omri, după care a spus foarte rar: Lasă-mă... să... te... țin... în... mână.

Într-o secundă, indianul a ridicat din nou cuțitul și stătea în poziție de atac.

— Nu.

— *Te rog.*

— Tu atingi... eu omor! a mârâit indianul foarte fioros.

Poate v-ați fi așteptat ca Omri să râdă la această amenințare absurdă venită din partea unei creaturi nu mai mari decât degetul lui mijlociu și înarmate doar cu un vârf de ac. Dar Omri nu a râs. Nici nu-i ardea de râs. Indianul ăla – indianul *lui* – se comporta ca un indian adevărat, curajos, și, în ciuda diferențelor enorme de statură și putere, Omri îl respecta, ba chiar, oricât de ciudat ar suna, îi era frică de el în acel moment.

— Ăăă, bine, nu te țin în mână atunci. Dar nu e nevoie să te înfurii. Nu vreau să-ți fac niciun rău.

Apoi, în timp ce indianul părea zăpăcit, Omri a spus în ce presupunea el că ar fi engleză indiană:

— Eu... nu... fac... rău... ție.

— Tu vii aproape, eu fac rău *ție*, a spus indianul prompt.

În tot acest timp, Omri a stat așezat pe pat. Acum, foarte ușor și foarte încet, s-a ridicat. Inima îi bătea să-i

spargă pieptul. Nu știa de ce era așa de atent. Ca să nu-l sperie pe indian sau pentru că era el speriat? Își dorea ca unul dintre frații lui să intre în cameră sau, mai bine, tatăl lui... Dar n-a intrat nimeni.

Stând în picioarele goale, Omri a apucat dulapul de colțuri și l-a întors spre fereastră. A făcut asta foarte încet, dar chiar și așa indianul a fost zdruncinat și, pentru că nu avea de ce să se țină, a căzut. Dar s-a ridicat într-o secundă cu cuțitul în mână.

— Scuze, a zis Omri.

Indianul i-a răspuns cu un fel de mârâit.

Conversația s-a oprit pentru câteva minute. Omri s-a uitat la indian în lumina dimineții. Era o priveliște superbă. Avea aproape opt centimetri înălțime. Părul lui negru-albăstrui, prins în coadă și fixat pe cap cu o bentiță colorată, strălucea în soare. La fel străluceau și mușchii lui mici de pe pieptul gol și pielea de pe brațe. Era îmbrăcat cu pantaloni din piele de căprioară, decorați cu ceva prea mic ca să-și poată da seama ce era. Avea un fel de bandulieră peste piept, iar cureaua părea făcută din mai multe șiraguri de mărgelale albe, strălucitoare. Totuși, cei mai frumoși erau mocasinii. Omri s-a întrebat (și nu pentru prima dată în ultima perioadă) unde pusese lupa. Doar cu ajutorul ei putea vedea și aprecia detaliile complicate ale hainelor indianului.

Omri s-a apropiat cât de mult a îndrăznit și s-a uitat la fața indianului. Se aștepta să fie vopsită, ca pentru război, dar nu era. Pana de curcan de la bentiță se desprinsese când indianul căzuse și acum era pe jos, în dulap. Era la fel de mare ca ghimpele unei castane, dar era o pană adevărată. Deodată, Omri l-a întrebat:

— Întotdeauna ai fost atât de mic?

— Eu nu mic! Tu mare! a țipat indianul enervat.

— Nu... a început Omri, dar s-a oprit.

A auzit-o pe mama lui cum se mișca în camera alăturată.

Și indianul a auzit-o. A încremenit. Ușa camerei de alături s-a deschis. Omri știa că în orice moment mama lui va intra în cameră ca să-l trezească pentru școală. Într-o secundă s-a aplecat și i-a șoptit indianului:

— Nu-ți face griji! Mă întorc.

După care a închis și a încuiat dulapul și a sărit înapoi în pat.

— Haide, Omri. Trebuie să te trezești.

Mama s-a aplecat și l-a pupat, nebăgând în seamă dulapul, și a ieșit lăsând ușa larg deschisă.